

hlíží-li se ke všem tvrzením, která uvádí dovolatel v dovolání jako příčiny rozvratu, ovšem s obmezením na skutečnosti, které nastaly před vynesením rozsudku soudu první stolice, neboť i když v rozlukovém řízení novoty v oprávném řízení jsou přípustné, nelze z důvodu svrchu již vytčeného přihlížeti k okolnostem, jež nastaly teprve po skončení řízení v první stolici.

Čís. 14836.

K § 17 zák. o obch. pom.

Zákonná doba dovolené může být prodloužena třebas i mlčky konkludentními činy; i na tuto delší dobu vztahuje se předpis druhého odstavce § 17 zák. o obch. pom.

(Rozh. ze dne 2. ledna 1936, Rv I 2178/35.)

Žalobce domáhaje se zaplacení zažalované částky tvrdí, že žalovaný srazil mu částku tu jako plat za dobu, o kterou žalobce, jenž měl nárok na 14denní dovolenou, byl na delší dovolené, než mu podle zákona příslušela. Tuto částku srazil si žalovaný podle přednesu žalobního neprávem, neboť v dřívějších letech poskytoval mu placenou dovolenou delší než zákonnou a to 3 až 5nedělní. V archu dovolených v roce 1934 uvedena byla dovolená žalobcova také v době od 9. července do 13. srpna. Prv ý s o u d žalobě vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Nárok na placenou dovolenou delší než zákonnou měl by žalobce jen tehdy, byla-li by taková dovolená výslovně vyjednána. Že by něco takového bylo vyjednáno, žalobce sám netvrdí, naopak v žalobě uvedl, že při sjednání smlouvy v roce 1923 nebylo ohledně dovolené ujednáno, jak dlouho bude trvati. Z okolností té, že v dřívějších letech žalovaný žalobci poskytoval placenou dovolenou delší než zákonnou, žalobce nemůže pro svůj nárok nic dovoditi, neboť nějaké zvyklosti se dovolávati nemůže. Ani to, že v roce 1934 dovolená žalobcova byla uvedena v době od 9. července do 13. srpna, nedává ještě žalobci právo na delší než zákonnou dovolenou, když sám v žalobě doznává, že žalovaný chtěl, aby žalobce považoval dobu tu za bezplatnou dovolenou, což žalobce odmítl. Poukaz na § 17 zákona o obch. pom. nemá místa, když bylo zjištěno, že žalobce v době od 9. července 1934 do 5. srpna 1934 nemocen nebyl. Není proto jeho nárok na zaplacení delší než zákonné 14denní dovolené oprávněn a prvý soud posoudil věc po stránce právní nesprávně, dospěl-li ku přesvědčení, že žalobci plat ten dle § 8 zák. o obch. pom. přísluší.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

V archu dovolených v roce 1934 byla uvedeno dovolená žalobcova v době od 9. července do 13. srpna 1934 a žalobce tuto dovolenou včas nastoupil. V dopise ze dne 19. července 1934 sdělil žalovaný žalobci,

že při kontrole archu »Dovolená v roce 1934« shledal, že žalobci bylo povoleno 28 dnů dovolené, t. j. od 9. VII. — 5. VIII. 1934, ale zároveň mu oznámil, že podle zákona obdrží jako ostatní personál zaplacen 14 dnů, zbývajících 14 dnů že bude žalobci odečteno z gáže. Zákon uvádí jen minimální dobu dovolených, není tím však vyloučeno, aby tato doba byla smluvně prodloužena, což se může státi též mlčky konkludentními činy (§ 863 obč. zák.). Ustanovení druhého odstavce § 17 zák. o obch. pom. vztahuje se též na tuto delší dobu dovolené. V souzené věci nebylo postačitelně zjištěno, jakým způsobem a na jakou dobu byla dovolená žalobci skutečně povolena. Bude třeba zjistiti postup při udělování dovolené, zejména, zda úředník žalovaného, jenž zapisoval dovolené do archu, byl zmocněn žalovaným k povolení dovolených, či zda si žalovaný vyhradil sám povolování dovolených. Byla-li úředníkem k tomu zmocněným žalobci povolena dovolená od 9. července do 5. srpna 1934, má žalobce po tu celou dobu nárok na sjednaný plat. Avšak stejně bylo by tomu tak, kdyby dotčený úředník k tomu sice nebyl zmocněn, avšak žalovaný zvěděl před nastoupením dovolené žalobcem, že v archu byla mu zapsána tato delší doba a nic proti nenamítal, a kdyby byl v předešlých letech mu vždy poskytoval takovou delší dovolenou (§ 863 obč. zák.). Budou-li tyto skutečnosti zjištěny, bude jimi opodstatněn i závěr, že žalovaný v roce 1934 svolil k takové dovolené. Tím by nabyt žalobce nárok na delší dovolenou v roce 1934, jenž mu nemohl býti dodatečně odňat jednostranným prohlášením žalovaného, a rovněž i nárok na plat za tuto delší dovolenou. Nebudou-li shora uvedené skutečnosti zjištěny, nemá žalobce nárok na plat za dovolenou, pokud přesahovala dovolenou zákonnou. Ustanovení čtvrtého odstavce § 17 zák. o obch. pom. v souzené věci nedopodá, ježto nešlo o takovou nemoc dovolatelovu, jež mu zabraňovala konati služby.

Čís. 14837.

K § 1438 obč. zák.

Započtení pohledávek, které již nastalo, jest účinné, i když dlužník později prohlásil, že od započtení upouští.

(Rozh. ze dne 2. ledna 1936, Rv II 10/34.)

Podle přednesu žalobního pojistila žalující pojišťovna žalované proti úrazu a povinnému ručení smlouvou ze dne 25. července 1931 na dobu 10 let. Prémie splatné dne 25. července 1931 nebyly zaplaceny. Proti žalobě na zaplacení jich namítli žalovaní, že pojištěné auto dne 22. června 1932 havarovalo a se úplně rozbilo, takže bylo z provozu u okresního úřadu odhlášeno. Tím zanikl zájem žalovaných na pojištění, o čemž žalující věděla již před splatností zažalovaných premií, a důsledkem toho zanikla podle § 63 poj. ř. i smlouva pojišťovací. Nehledíc k tomu, nemůže zažalované prémie požadovati též proto, že je kompen-